

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **P. H. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2019, č. j. MV-9017-5/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 7. 2019, č. j. 59 A 7/2019 - 54,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 21. 11. 2018, č. j. OAM-17914-57/DP-2013, byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla podle § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena. Správní orgán

prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil podmínku pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území. Ta měla spočívat ve skutečnosti, že žalobce vykonával závislou práci, aniž by disponoval pracovním povolením. Žalobce se tedy měl na území České republiky dopustit výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Při kontrole provedené dne 13. 1. 2015 Oblastním inspektorátem práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu (dále též „inspekce práce“) bylo zjištěno, že žalobce vykonával uvedeného dne závislou činnost (prodej zboží a obsluhu zákazníků) pro zaměstnavatele KTM Plus s.r.o., a to na základě dohody o provedení práce uzavřené dne 12. 1. 2015. V souvislosti s hodnocením přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce sice žije od roku 2016 ve společné domácnosti s družkou, s níž zároveň podniká v těžce provozovně, avšak je svobodný, zletilý, ekonomicky nezávislý a na území České republiky pobývá teprve od roku 2008. Za takovou dobu nemohlo dojít ke zpretrhání vazeb žalobce k zemi původu, ani k němu nedošlo, neboť žalobce má v zemi původu rodinné příslušníky. Případný návrat do země původu by tak žalobci, který je v produktivním věku, neměl bránit v rozvoji jeho ekonomických aktivit. Vydaným rozhodnutím se žalobci navíc neukládá zákaz pobytu na určitou dobu, jak by tomu bylo v případě rozhodnutí o správním vyhoštění.

[2] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobce jako nedůvodné zamítla a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila. Ztotožnila se se závěry správního orgánu prvního stupně, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce pracoval pro společnost KTM Plus s.r.o. bez platného pracovního povolení, a tedy vykonával nelegální práci. Žalovaná měla za to, že prokázaný výkon nelegální práce je nutno hodnotit jako závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky, přičemž je irelevantní, zda k němu docházelo po převážnou dobu. Žalovaná dovodila, že pobyt žalobce na území České republiky není ve veřejném zájmu, výkon práce bez povolení k zaměstnání je dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Navíc není pravdou, že by žalobce účel pobytu neplnil pouze v délce jednoho dne. Inspekce práce prováděla kontrolu za celé kontrolované období od 15. 4. 2014 do 13. 1. 2015. Žalovaná nesouhlasila ani s námitkou žalobce, že by vydané rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Dle názoru žalované správní orgán prvního stupně posoudil otázku přiměřenosti dopadů v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, které obsahuje pouze demonstrativní výčet skutečností, k nimž je správní orgán povinen přihlížet. Správní orgán tak není povinen posuzovat veškeré skutečnosti vyjmenované v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale pouze ty, které jsou relevantní pro konkrétní případ. Žalobce sice žije od roku 2016 s družkou, se kterou zároveň společně podniká, avšak ani žalovaná neshledala, že by dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce bylo možno hodnotit jako nepřiměřené. Pokud žalobce většinu svého života strávil na území domovského státu, žalovaná dovodila, že vazby k zemi původu nemohly být zpretrhány.

[3] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který podané žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí

pokračování

žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že správní orgány obou stupňů bez dalšího pokládaly výkon nelegální práce za natolik závažné porušení právních předpisů, že jej lze považovat za jinou závažnou překážku pobytu, neboť jednání žalobce je v rozporu s veřejným zájmem na dodržování zákonů. Krajský soud však těmto závěrům nepřisvědčil. Naopak se s odkazem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 - 37, ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, nebo ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014 - 39) ztotožnil s argumentací žalobce, že správní orgány měly hodnotit konkrétní okolnosti případu a zohlednit zjištěnou délku výkonu nelegální práce, jakož i intenzitu a závažnost jednání žalobce, neboť výkon nelegální práce byl v řízení prokazatelně zjištěn pouze v rozsahu jediného dne (od 12. 1. 2015, kdy došlo k uzavření dohody o provedení práce se žalobcem, do 13. 1. 2015, kdy proběhla kontrola inspekce práce). Pokud žalovaná v této souvislosti argumentovala, že inspekce práce kontrolovala delší časové období (od 15. 4. 2014), krajský soud poukázal na skutečnost, že ze správního spisu není zřejmé, co se (pokud jde o jednání žalobce) událo před datem kontroly dne 13. 1. 2015, vyjma existence dohody o provedení práce ze dne 12. 1. 2015. Dle krajského soudu se správní orgány náležitě nezabývaly ani hodnocením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce včetně toho, že žalobce (byť svobodný) žije několik let ve společné domácnosti se svou družkou, s níž společně podniká a plánuje založení rodiny (s přihlédnutím k potratu družky). Krajský soud v této souvislosti doplnil, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2008, což při zohlednění jeho věku znamená, že zde žije po většinu doby svého produktivního života. V tomto kontextu tedy nemohou obstát strohé úvahy správních orgánů obou stupňů, které ve vztahu k hodnocení přiměřenosti dopadů ve svých rozhodnutích vyslovily.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou formálně opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy o nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[5] Dle stěžovatelky obsahuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumatelné závěry, dle kterých byla důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu skutečnost, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti. Tuto skutečnost stěžovatelka pokládala za prokázanou s ohledem na vydané pravomocné rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu, z něhož vyplynulo, že žalobce uzavřel se společností KTM Plus s.r.o. jako zaměstnavatelem dohodu o provedení práce, aniž by v té době disponoval povolením k zaměstnání. Stěžovatelka se neztotožnila se závěry krajského soudu, který dovodil nepřezkoumatelnost vydaných správních rozhodnutí s odůvodněním, že neobsahují posouzení toho, zda výkon nelegální

práce ze strany žalobce byl natolik závažný, že jej bylo možné podřadit pod pojem jiné závažné překážky pobytu. Pokud krajský soud opřel své závěry o judikaturu Nejvyššího správního soudu citovanou pod body 25. a 26. odůvodnění rozsudku, dle stěžovatelky tato judikatura na uvedený případ nedopadá. Odkázal-li krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 - 37, stěžovatelka připomněla, že předmětem řízení v nyní projednávané věci nebylo závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, které by spočívalo v účelovém zapsání žalobce do obchodní společnosti s cílem získat povolení k trvalému pobytu, aniž by vykonával podnikatelskou činnost. Důvodem zamítnutí žádosti žalobce nebylo ani neplnění účelu jeho předchozího pobytu na území, nýbrž jednání žalobce spočívající v nelegální práci. Proto i v případě odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu (vztahující se k otázce neplnění účelu dlouhodobého pobytu a prokazování, zda k neplnění účelu docházelo po převážnou dobu pobytového oprávnění) dle stěžovatelky shodně platí, že otázky touto judikaturou řešené nebyly v souzené věci předmětem sporu. Stěžovatelka z tohoto důvodu pokládala rozsudek krajského soudu za vnitřně rozporný, a tedy nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

[6] Sama naopak poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 - 80, z něhož vyplývá, že nelegální práce v délce 6 dní představuje důvod pro správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců, které je co do svých důsledků citelnějším zásahem do života cizince než rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V případě zjištění výkonu nelegální práce cizince tak nelze dle stěžovatelky hodnotit, zda byla nelegální práce prokázána po převážnou dobu platnosti pobytového oprávnění, jako tomu je v případě neplnění účelu dlouhodobého pobytu.

[7] Vytýkal-li krajský soud stěžovatelce, že správní orgány se dostatečně nezabývaly dopady do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na soužití s družkou, s níž žalobce dlouhodobě podniká, stěžovatelka uvedla, že žalobce nemá na území České republiky žádné vazby. Skutečnost, že žalobce žije ve společné domácnosti s družkou, vyplývá pouze z jeho tvrzení, kdy žalobce doložil, že si společně pronajímají byt a že každý z nich má v těže provozovně prostor pro provozování manikúry a pedikúry. Žádné jiné vazby k území žalobce netvrdil. Stěžovatelka tak s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 12. 2017, č. j. 52 A 54/2017 - 79, dospěla k závěru, že žalobce neprokázal, že by měl na území trvalý dlouholetý vztah, který by byl neprodloužením dlouhodobého pobytu na území zasažen do té míry, že by jej bylo možno hodnotit jako nepřiměřený.

[8] Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožnil se závěry krajského soudu, dle kterých nenaplnil důvody podřaditelné pod pojem jiná závažná překážka pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti připomněl, že dle stávající judikatury správních soudů nelze pod pojem jiná závažná překážka pobytu podřadit jakékoli závadné jednání cizince, a správní orgány jsou povinny zkoumat individuální okolnosti konkrétního případu. Žalobce nesouhlasil s hodnocením stěžovatelky, která za závažnou překážku jeho pobytu pokládala samotný

pokračování

výkon nelegální práce, aniž by zkoumala intenzitu a závažnost jednání žalobce, jak požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalobce se nedomníval, že by krajský soud zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností z důvodu vnitřní rozpornosti, a zároveň měl za to, že na daný případ nedopadá ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 102/2011 týkající se správního vyhoštění. Se stěžovatelkou se žalobce neztotožnil, ani pokud jde o posouzení otázky přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť od počátku tvrdil, že má na území České republiky družku, s níž sdílí společnou domácnost. Pokud tedy stěžovatelce vznikly ohledně tvrzených skutečností pochybnosti, měla ho vyzvat k jejich doložení. Vztahové otázky ovšem nebyly v předchozím řízení primárním zájmem ze strany správních orgánů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti stěžovatelky v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] V projednávané věci je mezi účastníky řízení veden spor o výklad neurčitého právního pojmu obsaženého v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle kterého nelze prodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna *jiná závažná překážka* pobytu cizince na území. Správní orgán prvního stupně i stěžovatelka dospěli ve svých rozhodnutích k závěru, že neurčitý právní pojem *jiná závažná překážka* pobytu v sobě bez dalšího zahrnuje i výkon nelegální práce cizince podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti, přičemž s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti dovodily, že žalobce se výkonu nelegální práce dopustil. Z protokolu o kontrole provedené inspekcí práce dne 13. 1. 2015 (viz protokol č. j. 744/5.71/15-19) a z pravomocného rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 28467/5.30/15-8, sp. zn. S5-2015-259, v této souvislosti vyplynulo, že žalobce uzavřel dne 12. 1. 2015 se společností KTM Plus s.r.o. jako zaměstnavatelem dohodu o provedení práce, aniž by v té době disponoval povolením k zaměstnání.

[11] Krajský soud v napadeném rozsudku v obecné rovině nezpochybnil závěry stěžovatelky, že pod pojem *jiné závažné překážky* lze podřadit také výkon nelegální práce cizincem, přičemž mezi účastníky řízení nebylo sporné, že žalobce se výkonu nelegální práce dopustil. Na rozdíl od stěžovatelky se však krajský soud domníval, že s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti, tj. na prokázaný výkon nelegální práce toliko v jediném dni (od 12. 1. 2015 do 13. 1. 2015), měly správní orgány přistoupit k hodnocení intenzity jednání žalobce a jeho závažnosti a v návaznosti na to posoudit, zda skutečně toto jednání představuje natolik závažné porušení právních předpisů, které je možno podřadit pod pojem *jiné závažné překážky* pobytu. Krajský soud tak dovodil, že nikoli každé porušení § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců; a byť tento závěr

není v odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřen zcela pregnantně, Nejvyšší správní soud mu v posuzované věci přisvědčil.

[12] Na tomto místě pokládá za nutné nejprve připomenout, že při posuzování žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu cizince je primárním hlediskem sledování účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017 - 29, smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti přihlížet k tomu, zda cizinec jím deklarovaný účel náležitě využívá. Účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, tedy musí být skutečně naplněn, přičemž je nutno hodnotit konkrétní skutkové okolnosti té které věci, zejména rozsah období či důvody neplnění (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29). Za závažnou překážku prodloužení doby pobytu cizince bude třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (shodně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 - 35, nebo rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015 - 35).

[13] V souzeném případě ovšem nebyla důvodem neprodloužení povolení pobytu skutečnost, že by žalobce neplnil účel pobytu nebo že by účel předchozího povoleného pobytu nenaplnil. O tom, že žalobce účel svého pobytu fakticky plnil, nebylo v předchozím správním řízení sporu, a správní orgány (viz str. 3 odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí) nezpochybňovaly, že žalobce v souladu se svým pobytovým oprávněním podnikatelskou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná skutečně vykonával.

[14] To jistě samo o sobě nevylučuje, že správní orgán může shledat *jinou závažnou překážku*, kterou (jak bylo uvedeno výše) může představovat i výkon nelegální závislé práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti. Avšak v tomto konkrétním případě bylo nutno při výkladu neurčitého právního pojmu *jiná závažná překážka* zohlednit jednak to, že žalobce účel svého pobytu po dobu platnosti předchozího povolení náležitě plnil (a naplnil), a jednak skutkové okolnosti vztahující se k samotnému výkonu nelegální práce, která byla kontrolou inspekce práce zjištěna toliko v časovém rozpětí jednoho dne (od 12. 1. 2015 do 13. 1. 2015).

[15] Byť je tedy možno se stěžovatelkou souhlasit do té míry, že judikáty Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 6 Azs 345/2017, sp. zn. 3 As 15/2012, sp. zn. 9 As 80/2011 a sp. zn. 9 Azs 219/2014, na které krajský soud odkazoval pod body 25. a 26. odůvodnění napadeného rozsudku, nejsou pro posouzení této věci relevantní, neboť v předchozím řízení nebyla řešena ani otázka narušení veřejného pořádku, ani nebylo sporné, že by žalobce účel předchozího uděleného pobytu (a po jakou dobu) neplnil, nelze dle Nejvyššího správního soudu z tohoto důvodu pokládat rozsudek krajského soudu za vnitřně rozporný a nesrozumitelný, jak stěžovatelka namítala. Krajský soud totiž (navzdory citované judikatuře, která na daný případ nedopadá) dospěl ke správnému závěru, že správní orgány se při výkladu neurčitého právního pojmu *jiná závažná překážka* byly povinny zabývat intenzitou a závažností jednání žalobce

pokračování

spočívajícího ve výkonu závislé práce v kontextu veškerých okolností, které v řízení vyšly najevo. Závěr správních orgánů založený na prostém faktu, že se žalobce nelegální práce dopustil, tak neobstojí, a nic na tom nemění ani skutečnost, že výkon nelegální práce představuje dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců důvod správního vyhoštění.

[16] Krajský soud proto nepochybil, pokud správní orgány v dalším řízení zavázal povinností vyhodnotit, zda výkon nelegální práce prokázaný toliko v délce jediného dne, ve spojení s tím, že žalobce po dobu svého předchozího povoleného pobytu plnil jeho účel, skutečně je možno pokládat za jednání natolik závažné a dosahující takové intenzity, že jej bylo možné podřadit pod pojem *jiné závažné překážky* pobytu.

[17] Pokud stěžovatelka v této souvislosti poukazovala na skutečnost, že inspekce práce kontrolovala mnohem delší časový úsek (od 15. 4. 2014), a tedy není pravdou, že by k výkonu závislé práce žalobce došlo pouze od okamžiku uzavření dohody o provedení práce dne 12. 1. 2015 do dne kontroly 13. 1. 2015, krajský soud v napadeném rozsudku správně upozornil, že inspekce práce v protokolu o kontrole sice skutečně uvedla, že prováděla kontrolu za delší časové období, avšak co se událo před datem 13. 1. 2015, kdy byla provedena inspekční kontrola, není ze správního spisu – s výjimkou existence dohody o provedení práce uzavřené se žalobcem dne 12. 1. 2015 – zřejmé.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožnil také se závěry krajského soudu, který stěžovatelce vytýkal nedostatečné posouzení otázky přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. V situaci, kdy žalobce žije na území České republiky více než 10 let, což z hlediska jeho věku představuje třetinu jeho života (v podstatě celý jeho dospělý produktivní život), řádně zde vykonává podnikatelskou činnost, a tedy zde má vytvořeny ekonomické vazby, navíc zde žije s dlouholetou partnerkou, která má v České republice povolen trvalý pobyt a se kterou společně plánují založení rodiny (o což se již pokoušeli, avšak partnerka potratila), jeví se odůvodnění stěžovatelky obsažené na str. 6 rozhodnutí, že žalobce (který je v produktivním věku) může podnikat nebo pracovat v zemi původu a může navštěvovat Českou republiku, jako nedostačující. Stěžovatelka tak v odůvodnění rozhodnutí sice vycházela ze skutečnosti, že žalobce žije od roku 2016 se svou družkou, s níž také společně podniká, a tedy zamítnutím žádosti bude zasaženo do jeho osobního života, avšak zároveň dovodila, že s ohledem na zjištěný výkon nelegální práce nebude dopad do rodinného a soukromého života žalobce nepřiměřený. Je tedy zřejmé, že ani tento závěr stěžovatelky nemůže z výše uvedených důvodů obstát.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že procesně úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti neúspěšné žalované (stěžovatelce), která právo na náhradu nákladů řízení nemá.

[21] Účelně vynaložené náklady žalobce v řízení o kasační stížnosti tvoří odměna a náhrada hotových výdajů za zastoupení žalobce v řízení před Nejvyšším správním soudem Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, a to za jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je ve smyslu § 57 odst. 2, věty za středníkem, s. ř. s. společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie a plátcem daně je tato právnická osoba, což bylo soudu doloženo osvědčením o registraci plátce daně, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 714 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkově je tedy žalovaná (stěžovatelka) povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4 114 Kč, k čemuž jí byla stanovena přiměřená lhůta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu